

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
---	---

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
נדרים-אין בין המודר	מאן דאמר										
בשלמא לא ילונו, דקא מהני ליה, אלא לא ילוה הימנו, מאי קא מהני ליה?									ז		מג.
ובשלמא לא ילוה הימנו ולא יקח הימנו, דקמיתהני מיניה, אלא לא ישאל הימנו, מאי קא מיתהני מיניה?									ז		מג.
כגון שנדרו הנאה זה מזה.	ר' יוסי בר' חנינא:								!	◇	מג.
גזירה לשאול משום להשאיל, וכן בכולהו גזירה.	אביי:								!	◇	מג.
אמר לו השאילני פרתך אמר לו אינה פנויה, אמר קונם שדי שאני חורש בה לעולם, אם היה דרכו לחרוש - הוא אסור, וכל אדם מותרים, ואם אין דרכו לחרוש - הוא וכל אדם אסורין.											מג.
המודר הנאה מחבירו ואין לו מה יאכל, הולך אצל החנוני ואומר איש פלוני נודר ממני הנאה ואיני יודע מה אעשה, והוא נותן לו, ובא ונוטל מזה.											מג.
היה ביתו לבנות, גדרו לגדור, שדהו לקצור, הולך אצל הפועלים ואומר איש פלוני מודר ממני הנאה ואיני יודע מה אעשה, והן עושין עמו, ובאין ונוטלין שכר מזה.											מג.
היו מהלכין בדרך ואין לו מה יאכל, נותן לאחד לשום מתנה והלה מותר בה אם אין עמהם אחר, מניח על הסלע או על הגדר ואומר הרי הן מופקרים לכל מי שיחפזין, והלה נוטל ואוכל	[רבנן]									◆	מג.
אוסר.	רבי יוסי:									◆	מג.
מ"ט דר' יוסי? קסבר הפקר כמתנה, מה מתנה עד דאתיא מרשות נותן לרשות מקבל, אף הפקר עד דאתי לרשות זוכה.	רבי יוחנן:									◇	מג.
והלה נוטל ואוכל	מתיב ר' אבא: [רבנן]								◆	◇	מג.
אוסר	רבי יוסי:								◆	◇	מג.
אימתי? בזמן שנדרו קודם להפקירו, אבל אם היה הפקירו קודם לנדרו - הרי זה מותר	רבי יוסי:								◆	◇	מג.
ואי אמרת עד דאתי לרשות זוכה, מה לי נדרו קודם להפקירו, מה לי הפקירו קודם לנדרו									◆		מג.
כל הנודר אין דעתו על מה שהפקיר.	הוא מוטיב לה, והוא משני לה: [רבי אבא]								!	◇	מג.
מקצתן לראשון וכולן לשני - ראשון קנה, שני לא קנה	מתיב רבא:								◆	◇	מג.
היינו טעמא דרבי יוסי, גזירה משום מתנת בית חורון.	אלא אמר רבא:									◆	מג.
המפקיר את שדהו - כל שלשה ימים יכול לחזור בו, מכאן ואילך אין יכול לחזור בו	תניא:									◆	מג.
אמר תהא שדה זו מופקרת ליום אחד, לשבת אחת, לחדש אחד, לשנה אחת, לשובע אחד, עד שלא זכה בה בין הוא בין אחר - יכול לחזור בו, משזכה בה בין הוא בין אחר - אין יכול לחזור בו										◇	מד.